

"הַשְּׂכִינָה" לְעוֹלָם אִין הַשְּׂכִינָה
זָדָה מִכּוֹתֵל מִעֲרָבִי!
(מִדְרָשׁ רַבָּה שְׁמוֹת ב' ט)

וְהַכּוֹתֵל

ב"ה גליון ג' שנה א'
כסלו תשנ"א לפ"ק

פִּילֻי (פּוֹתֵל) מִעֲרָבָא גִזְרֵי מִן שְׁמִינָא דְלֵא יַחֲרִיב לְעוֹלָם לְמָה שְׂשִׁכְנָה בְּמִעֲרָב.
(מִדְרָשׁ רַבָּה אִיכָה א' לא)

גזרו מן שמיא

שה"כותל

המערבי"

לא יחרב לעולם

ד"א היו צריה לראש זה אספסיאנוס, אויביה שלו זה טיטוס, שלש שנים ומחצה הקיף אספסיאנוס את ירושלם, והיו עמו ארבעה דוכסין, דוכס דערביא, דוכס דאפריקא, דוכס דאלכסנדריא, דוכס דפלסטיני, דוכס דערביא.

תריז אמוריז, חד אמר קילום שמייה, וחד אמר פנגר שמייה...

נפק רבן יוחנן בן זכאי לטייל בחיילותיו של אספסיאנוס... אמר לו רבן יוחנן בן זכאי לפנגר, כל מגירייה דעבדין בישא למגיריהון עבדין, עד דלית את מליף סניגוריא את מליף עלן קטיגוריא, אמר ליה לטיבותכון אנא בעי, דכל זמן דהדין ביתא קיים מלכותא מתגריז בכון, איז איחרוב הדין ביתא לית מלכותא מתגריז בכון, אמר לו רבן יוחנן, הלב יודע אם לעקל אם לעקלקלות.

מִן דַּכְבֵּשָׁה פְּלִיג אַרְבַּע טַכְסִיָּא
לְאַרְבַּעָה דוּכְסִיָּא, וּסְלִיק פִּילֵי מַעֲרַבָּא
לְפִנְגָר, וּגְזָרוּ מִן שְׁמִיָּא דְלֹא יַחֲרַב
לְעוֹלָם, לְמָה שֶׁשְׁכִּינָה בַּמַּעֲרָב.

אינון אחרובו דידהון, הוא לא אחריב דידיה, שלח
ואתייה, אמר לו למה לא אחרבת דידך, אמר ליה חיך
לשבחא דמלכותא עבדית, דאילו חרבתי, לא הות
ידעת ברייה מה חרבת, וכדו יחזיין בריאתא אמריין
חזו חייליה דאספסיאנוס מה אחרב, אמר לו דיך
דטבאות אמרת, אלא מן בגין דעברת על קלוזנין
דידי, יסק ההוא גברא לרישיה דאיגרה, ויטרופ גרמיה,
אי חיי חיי, ואי מות ימות, סליק וטרף גרמיה, ומית,
ופגעה בו קללה של רבן יוחנן בן זכאי.

(מדרש רבה איכה א, לא)